

[Justitsministeren]

sig i forbindelse med henvendelse til borgerne. Disse regler er i det væsentlige i overensstemmelse med de allerede gældende administrative regler på området, og jeg ser ingen speciel grund til at indføje reglerne i selve retsplejeloven.

Jeg vil gerne understrege, at jeg er helt opmærksom på, at der kan være nogle særlige problemer med hensyn til legitimationen i tilfælde, hvor civilt klædte polititjenestemænd retter henvendelse til borgerne. Det er vigtigt, at borgerne på en så tydelig måde som muligt bliver gjort bekendt med, hvem de står over for, således at forvekslingsmuligheder i videst muligt omfang undgås. Jeg er som nævnt opmærksom på disse problemer, og jeg kan oplyse, at de i nær fremtid, således som jeg for nogle uger siden har meddelt offentligheden, vil blive taget op i justitsministeriets centrale samarbejdsudvalg for politiet.

Lovforslag nr. L 33 angår bestemmelsen i straffelovens § 264 a om uberettiget fotografering m.v. af personer, der befinder sig på et ikke frit tilgængeligt sted. Efter forslaget undtages offentlige myndigheds personer, herunder politiet, men altså offentlige myndigheds personer i al almindelighed fra den beskyttelse, som bestemmelsen giver. Det betyder, at offentligt ansatte vil kunne fotograferes eller iagttages ved hjælp af kikkert, når de arbejder på deres kontor eller befinder sig i et mødelokale, hvor de deltager i et rent internt møde.

Jeg tror, man skal være opmærksom på, at den paragraf, jeg nævnte, er en selvstændig bestemmelse og ikke et appendiks til § 264 d, der angår videregivelse af meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold. Fortografering eller iagttagelse med kikkert af personer, der befinder sig på et ikke frit tilgængeligt sted, er efter § 264 a en selvstændig integritetskrænkelse.

Jeg må erkende, at det for mig er vanskeligt at forstå, hvorfor polititjenestemænd og andre offentligt ansatte som en speciel gruppe ganske skulle undtages fra den beskyttelse, som er givet ved denne bestemmelse. Hvis jeg forstår forslaget rigtigt, synes det i realiteten at være affødt af en præmisudtalelse i en landsretsdom, som i øvrigt førte til frifindelse for fotografering af en polititjenestemand, og efter min vurdering indeholder bemærkningerne ikke nogen overbevisende argumentati-

on for den foreslåede ændring af straffeloven.

Lovforslag nr. L 34 går i al sin enkelhed ud på at gøre aflytning af politiets interne radiokommunikation lovlige. Det turde være indlysende, at politiets interne radiokommunikation kan være af væsentlig betydning for politiets mulighed for at løse sine opgaver på tilfredsstillende måde, og forslaget er efter min opfattelse helt klart uacceptabelt.

Det næste lovforslag, L 35, vedrører behandlingen af klager over politiet. Med hensyn til dette forslag skal jeg indskrænke mig til at henvise til, at vi jo i foråret 1981, altså for et halvt års tid siden, måske knap nok endda, her i folketinget havde en grundig behandling af lokalnævnspøblemene. Denne grundige behandling resulterede i en lovændring, som bl. a. indebar, at lokalnævnene i forbindelse med behandlingen af klager over politiets adfærd blev udvidet med et advokatmedlem. Jeg gav under folketingsforhandlingerne udtryk for, at jeg ikke kunne tilslutte mig det forslag til en klageordning, som var udarbejdet af Dansk Retspolitisk Forening, og som også danner grundlaget for det nu fremsatte lovforslag. Min holdning på dette punkt er uændret, og jeg kan derfor ikke støtte det foreliggende forslag. Tværtimod er det min opfattelse, at den ændring af lokalnævnreglerne, som fandt sted for få måneder siden, nu bør have en mulighed for at vise sin levedygtighed i praksis, og at der således ikke er nogen rimelig anledning til på ny at tage lokalnævnreglerne op til overvejelse.

Jeg er så kommet til beslutningsforslaget B 12 om offentlighed omkring retningslinjer for politiets arbejde, og jeg kan oplyse, at rigspolitichefen har fastsat en række kundgørelser, som giver detaljerede forskrifter for politiets organisation og arbejdsområde i en lang række henseender. Af praktiske grunde er kundgørelsessamlingen som helhed gjort til internt materiale for politiet, hvad der kommer til udtryk ved, at samlingen bærer klassificeringen »Til tjenestebrug«. Der er naturligvis mange kundgørelser om lønforhold, om, hvilke blanketter man skal bruge, om hvilken form for kontorinventar der skal anskaffes osv., som naturligvis uden skade kan gøres alment tilgængelige, men der er andre områder som f. eks. politiets tekniske formåen, politiets planlægning af sin indsats i en